

Shinkanzenem do prašanu

Pokud se Čech nějakou náhodou ocitne v Japonsku, má většinou touhu projet se rychlovlakem shinkansen. Pokud se zde ocitne liberečák a pokud se zde ocitne v zimě, má většinou touhu projet se na lyžích. Japonsko nabízí obě tyto jízdy během jednoho dne s perfektním japonským servisem a dokonce za velmi lákavou cenu (myšleno v japonských rozměrech).

Shinkanzeni jsou vidět jen z jiných dopravních prostředků

bylo dojet si na nádraží. Ke vstupu na nádraží je však zapotřebí jízdenka. Kupujeme nejlevnější za 160 yenů s tím, že ji pak využijeme na odjezd metrem, a vstupujeme do budovy. Směrovky nás velmi jistě vedou bludištěm chodeb a pochvalujeme si, jak jsme na Japonský systém vyvráti. Inu Češi se neztratí! Po několika obrazech se dostáváme k druhému turniketu, kde již je potřeba mít jízdenku přímo na shinkansen. Snažíme se přesvědčit dozor, že se chceme jen podívat, ale jazyková bariera, nepochopení, nesmyslnost dotazu či snad kombinace všeho, nám zabraňuje ve vstupu.

95% Japonců neumí anglicky, 99% Čechů japonsky

bude srovnatelná s tou pražskou. Proto měníme dotaz a ptáme se na cestu nejrychlejší z shinkansenů Nozomi z Tokia někam, kde pojede skutečně rychlostí blížící se až 300 km/h. Po zastávce v Yokohamně, tedy ve Vysočanech, je další stanice Nagoya, což je až Ostrava, a cena je skoro 11 tisíc yenů. A to ještě nepočítám, že se budeme muset také vrátit! Místo na shinkansen se vracíme do práce, tedy na večerní raut s tím, že nejrychlejší z shinkansenů nepojedeme.

Protože se ale v nabitém japonském programu, přece jen vyrýsoval jeden volný den, vracíme se k myšlence cestování znovu a zjišťujeme, že pro cizince a jen pro cizince existuje GALA 1-day ticket umožňující si jet shinkanzenem zalyžovat do severozápadně položených hor Gala Yuzawa.

Ale postupně. Shinkanzeni se projíždějí Tokijem, jak je napadne, v intervalech častějších než tramvaje na trase Rybníček - Dolní Hanychov. Většinou mají své vlastní koleje obehnané plotem, za kterým se skrývají před okolím. Ale protože Tokio žije trojrozměrně je možné je zahlédnout z jiných dopravních prostředků např. vysuté dráhy Yurikamome projíždějící z tokijského zálivu do Shimbashi. Prvním nápadem, jak vidět nějaký shinkansen zblízka,

bylo dojet si na nádraží. Ke vstupu na nádraží je však zapotřebí jízdenka. Kupujeme nejlevnější za 160 yenů s tím, že ji pak využijeme na odjezd metrem, a vstupujeme do budovy. Směrovky nás velmi jistě vedou bludištěm chodeb a pochvalujeme si, jak jsme na Japonský systém vyvráti. Inu Češi se neztratí! Po několika obrazech se dostáváme k druhému turniketu, kde již je potřeba mít jízdenku přímo na shinkansen. Snažíme se přesvědčit dozor, že se chceme jen podívat, ale jazyková bariera, nepochopení, nesmyslnost dotazu či snad kombinace všeho, nám zabraňuje ve vstupu.

Jdeme proto k železniční kase a ptáme se na možnost, jen se tak nějakým shinkansenem projet. Pán však opakuje své japonské slovo, které použil již při našem příchodu k okénku a nehodlá toto slovo upgradovat ani při otázce, zde mluví anglicky. Z toho logicky vyvozujeme, že stejně jako 95% Japonců, neumí. Nakonec se nám daří navázat kontakt s jiným zaměstnancem železnic a ten nám nabízí cestu z Hlaváku na Masaryčku, tedy v jeho pojetí

z Uena na Tokyo station. Cena je sice jen 1000 yenů, ale dá se odhadnout, že rychlost vlaku

Obsluha se se svým lakem ztotožňuje téměř dokonale

pokladnu. Po chvíli ji nacházíme a dozvídáme se, že tady ANO! Je pravda, že tato pokladna je ze všech nejzelenější. Pak již všechno funguje naprosto japonsky. Kupujeme lístek a dozvídáme se, že nejbližší shinkansen odjíždí za 5 minut. V pohodě přes dva turnikety docházíme na nástupiště, zde stojí fronty u jednotlivých nástupů do vlaku, který již zde vyčkává. Vlak je složen ze dvou souprav a popsán pouze rozsypaným čajem. Ptáme se malé starší nádražáčky, ta nás posílá dozadu, pak si uvědomuje, že se to špatně a běží za náma a dovádí nás až do vagonu v první soupravě. Vlak je skoro prázdný a vyráží, jak jinak, naprosto přesně.

Fuji ve vzdálenosti 160 km

jede, a ani si nevšimneme, že rychlost stoupla na 235 km/hod. Vlak jede klidně a není to prakticky znát. Žádné mlácení pražců a přejezdy přes výhybky.

Yuzawa – lyžování od 400 do 1100 metrů

Ráno jsme již v půl osmé na Tokyo station a snažíme se koupit lístek. U první pokladny se dozvíme, že tady ne a máme jít tímto směrem a hledat zelenou pokladnu. Tato informace je vlastně velmi pozitivní, protože jednak asi něco takového, co chceme, skutečně existuje a jednak nám asi i rozumějí. Po chvíli zelenou pokladnu nacházíme a dozvídáme se, že tady ne a máme jít tímto směrem a hledat zelenou pokladnu. Po chvíli ji nacházíme a dozvídáme se, že tady ne a máme jít tímto směrem a hledat zelenou

Projíždíme předměstím Tokia dost dlouho a trochu se bojíme, že se z něj snad nikdy nevyhrabeme a rychlost nestoupne přes stovku. Sledujeme výhled na západ, protože vychází slunce, je modro a proto hledáme Fuji. Po chvíli se objevuje v drobném oparu zasněžený sopouch. Ptám se vedlejšího Japonce a on odpovídá celkem plynulou angličtinou, že je to ona a že je 160 km daleko a proto v mlze. Bavíme se dál o lyžování v Yuzawě, kam také

Nevíme, co ho vede k tomu, často zastavovat a měnit rychlost, ale i tak se opět vracíme na „normální“ cestovní rychlost 235 km/hod. Po asi hodce a kousek projedeme nejprve jedním a pak druhým tunelem a při výjezdu z něj si vybavím starý nápad podtunelovat Ještěd. Krajina se totiž mění jako mezi Turnovem a Libercem – jsou zde najednou závěje, očividně mínus a hlavně PRAŠAN! To by nás včera v Tokiu nenapadlo, že to drobné sněžení smíchané s deštěm přinese o kousek dál na sever 20 možná 30 cm prašanu, inu jako u nás.

Soupravy se dělí a naše dojíždí do Gala Yuzawi, což je konečná stanice zřízená jen pro lyžování. Po průchodu turniketem jdeme okamžitě k okýnku, kde dostáváme za voucher skipas a slevenku na půjčovnu a lyžařskou školu. O kousek dál již diktujeme, co si chceme půjčit a velikosti nohou, stáří a velikost postavy. Platíme 4800 yenu za lyže a boty a Pavel ještě 2000 za oblečení. Pak již jdeme k okénku, kde je vše Salomon. Za chvíli nám již nabízejí lyže a boty. Dotazují se na opodál stojící modré BBR s výrazně protáhlou špičkou. Je prašan a tyhle jsou pro to jak stvořené. Za 500 yenu příplatku (který dávám obsluze a ta s ním běží k původnímu okénku opravit naši výpůjční smlouvu) si vybírám 179 cm (delší nemají) a již si vše odnášíme do převlékárny. Věci si zamykáme ve skřínce a jdeme podle šipky lanovka. Ani nás nenapadlo, že nepůjdeme ven, ale jen 10 metrů dál po stejné budově! Inu japonská dokonalost.

Inu japonská dokonalost

Lyžařské středisko je něco jako Ještěd. Dole 350 m n.m., nahoře něco přes 1100, ale několikrát více sjezdovek. Po pár jízdách (opravdu dvou) opouštím sjezdovku a do té doby, než mě odpoledne vyženou, se na ni nevracím. Do té doby také nechápu, proč jsou ještě po obědě naprosto nesjeté krásně zasněžené svahy všude kolem. Asi se to nesmí! Prašan to sice není mormonský, ale salomony do něj vykrajují oblouky jako by se včera nechumelilo. Musím uznat, že jsou supri!

Orientace je velmi jednoduchá – tedy pro Japonce

Celé středisko je složeno ze tří oblastí, které jsou vzájemně propojeny a nazývají se „3mountains“. Překlad se přímo nabízí – Tři údolí! Analogie pokulhává hned v několika bodech – oblast je řádově menší, je zde řádově lepší sníh a o mnoho řádů méně lidí, po pravdě skoro nikdo. Kromě lyží jsou zde i restaurace. Naše obava, že z důvodů bezpečnosti zde nebude pivo je vyvrácena nabídkou 1,8 litrového džbánu před jednou z hospod. Ceny jsou, samozřejmě, stejné jako v Tokiu a jídlo je i stejně kvalitní.

Menu i ceny jsou stejné jako v Tokiu, nevěříte?

Ve tři hodiny se vracíme zpět dolů. Nenacházíme sestupovou sjezdovku, protože naše komunikace vázne, ale před chvílí stejně začalo sněžit a bez brýlí by to nebylo nic moc. Dole vracíme vše a přecházíme k vlaku. Odjel před 3 minutami a tak máme čas se projít městem, než nastoupíme do skoro nabitého vlaku a dojíždíme zpět do Tokia. Bohužel nemáme ani moc času vše řádně zapít, ale je to určitě den, na který se nezapomíná.

Stopy v japonském prašanu

Japonci nejezdí ani pod lanovkou

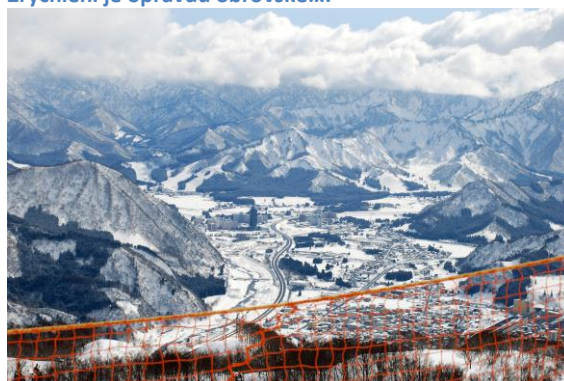
Kuk a je tu shinkansen

Zrychlení je opravdu obrovské...

Ahoj rybo. Neuteč mi!

Dálnice, vlak vedou rovnou do hor.

Ve středisku je zakázána spousta věcí, ale co přesně?

A trochu duchovna a kultury na závěr....

スキーマの成功

Mirouš